

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Αρ. Προσφυγής 44116/13
Ευάγγελος ΝΙΚΑΣ και Λοιποί
κατά Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Τρίτο Τμήμα), που συνεδρίασε στις 12 Σεπτεμβρίου ως Επιτροπή που συστάθηκε από τους:

Γιόνκο Γκρόζεβ (Yonko Grozev), *Πρόεδρος*,

Ιωάννη Κτιστάκη,

Αντρέας Ζουντ (Andreas Zünd), *δικαστές*,

και την Όλγα Τσερνισόβα (Olga Chernishova), *Αναπληρώτρια Γραμματέα του Τμήματος*,
Έχοντας υπόψη:

την προσφυγή (αρ. 44116/13) κατά της Ελλάδας η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το Άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 3 Ιουλίου 2013 από τους προσφεύγοντες που αναφέρονται στον κατάλογο στον προσαρτώμενο πίνακα («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον κ. Κ. Παπασωτηρίου, δικηγόρο Αθηνών·

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: XFSkXFxZdojNS0fvUscoAg

την απόφαση κοινοποίησης της προσφυγής στην Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») που εκπροσωπείται από τους πληρεξούσιους κα Α. Δημητρακοπούλου, Πάρεδρο και Ι. Κοτσώνη, Δικαστική Πληρεξούσια στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους·

τις παρατηρήσεις των μερών ·

Αφού συσκέφθηκε αποφασίζει ως ακολούθως:

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η υπόθεση αφορά ισχυρισμούς για μη εκτέλεση τελεσίδικης απόφασης και των ένδικων μέσων που είναι διαθέσιμα στους προσφεύγοντες καθώς επίσης και ισχυρισμούς για παραβίαση του δικαιώματός τους στην ιδιοκτησία.

2. Το 1999 διατάχθηκε η αναγκαστική απαλλοτρίωση οικοπέδου με εμβαδό 1.240.220 τετραγωνικά μέτρα στο «Πάτημα Δημόγλη» Αττικής, για την ανέγερση του Ολυμπιακού χωριού για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 από τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας.

Οι προσφεύγοντες ήταν ενοικιαστές 40.000 τετραγωνικών μέτρων του οικοπέδου αυτού που είχαν νοικιάσει για καλλιέργεια από το 1992.

3. Η 779/2000 Απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών εκτίμησε την προσωρινή τιμή μονάδας αποζημίωσης για το οικόπεδο. Το συνολικό ποσό των 44.964.069 ευρώ (EUR) κατατέθηκε στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και η απαλλοτρίωση ολοκληρώθηκε. Η 6672/2001 Απόφαση του Εφετείου Αθηνών εκτίμησε την οριστική τιμή μονάδας ως προς τη γη, τα κτίρια και τις καλλιέργειες. Οι προσφεύγοντες δεν συμμετείχαν στη διαδικασία αυτή. Η οριστική τιμή μονάδας για μεγάλα, μεσαία και μικρά καλλωπιστικά φυτά ορίστηκε περίπου (μετατροπή από ελληνικές δραχμές) στα 22,01, 11,74 και 7,34 ευρώ αντίστοιχα. Η οριστική τιμή μονάδας για καλλιέργειες βολβών ή άλλων φυτών καθορίστηκε σε 0,21 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο.

4. Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι καλλιεργήσαν και έχτισαν κτίρια στο οικόπεδο. Στις 22 Φεβρουαρίου 2007 κατέθεσαν αίτηση για την εκτίμηση της οριστικής τιμής μονάδας για 20 θερμοκήπια. Το Εφετείο Αθηνών με την 4407/2009 απόφαση, απέρριψε την αίτησή τους ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης locus standi (ενεργητικής νομιμοποίησης). Έκρινε ότι μόνο οι εκμισθωτές και όχι οι μισθωτές είχαν δικαίωμα αποζημίωσης για την ακίνητη περιουσία και όλες τις εγκαταστάσεις σε αυτή. Η έφεσή τους επί νομικών ζητημάτων επίσης απορρίφθηκε από τον Άρειο Πάγο με την 1608/2011 απόφασή του που επικύρωσε το συμπέρασμα του εφετείου.

5. Στο μεταξύ, ο Νόμος 3130/2003 είχε θεσπίσει μία ειδική διαδικασία για την αναγνώριση των δικαιούχων αποζημίωσης μετά την απαλλοτρίωση για την ανέγερση του Ολυμπιακού χωριού. Το άρθρο 39 του νόμου αυτού προέβλεπε ότι οι φερόμενοι ιδιοκτήτες που διεκδικούσαν δικαιώματα ιδιοκτησίας στο οικόπεδο μπορούσαν να υποβάλουν σε διοικητική επιτροπή αίτηση μαζί με συνοδευτικούς τίτλους για να αναγνωριστούν ως δικαιούχοι αποζημίωσης. Η επιτροπή μπορούσε να επιδικάσει αποζημίωση για τις καλλιέργειες και τα κτίρια, η αξία των οποίων καθορίστηκε οριστικά από το αρμόδιο δικαστήριο, στους ιδιοκτήτες που φύτεψαν καλλιέργειες ή κατασκεύασαν κτίρια με δικά τους έξοδα και εφόσον υπέβαλαν ειδικό αίτημα για αυτό μαζί με το αίτημά τους να αναγνωριστούν ως δικαιούχοι αποζημίωσης.

6. Το 2003 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση ενώπιον της εν λόγω επιτροπής για καλλιέργειες και κτίσματα η οποία απορρίφθηκε με την 361/2008 απόφαση καθώς αυτά δεν είχαν ενταχθεί στο κτηματολογικό σχέδιο. Το 2004 το κτηματολογικό σχέδιο ολοκληρώθηκε για να συμπεριλάβει καλλιέργειες που περιγράφεται ότι ανήκουν στους προσφεύγοντες υπό την ιδιότητά τους ως μισθωτές: 472.800 βολβοί λουλουδιών σε 8.400 τετραγωνικά μέτρα και 20 θερμοκήπια. Οι προσφεύγοντες άσκησαν ανακοπή κατά της 361/2008 απόφασης ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών το οποίο με την 472/2012 απόφασή του έκρινε ότι κάθε ένας από τους προσφεύγοντες ήταν δικαιούχος του 1/3 της αποζημίωσης που καθορίστηκε με την 6672/2001 απόφαση του Εφετείου Αθηνών που αντιστοιχεί στους βολβούς λουλουδιών και θερμοκήπια βάσει της αξίωσης (βλ. παράγραφο 3 ανωτέρω). Ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας δεν ήταν παρών ούτε εκπροσωπήθηκε σε αυτή τη δίκη.

7. Στις 7 Αυγούστου 2012, οι προσφεύγοντες επέδωσαν αντίγραφο στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων διεκδικώντας αποζημίωση την οποία υπολόγισαν σε συνολικό ποσό 3.468.518,74 ευρώ με βάση την τιμή μονάδας για μικρά καλλωπιστικά φυτά (7,34 ευρώ). Στις 5 Σεπτεμβρίου 2012 επιδόθηκε αντίγραφο της 472/2012 απόφασης για τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας.

8. Στις 11 Δεκεμβρίου 2012 οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση ενώπιον της τριμελούς επιτροπής του Αρείου Πάγου, αρμόδιας για την αξιολόγηση της εκτέλεσης των εγχώριων αποφάσεων από τις αρχές και ζήτησαν τη συμμόρφωση των διοικητικών αρχών με την απόφαση 472/2012 του Πρωτοδικείου Αθηνών. Η Επιτροπή με την απόφασή της 7/2013 απέρριψε το αίτημά τους κρίνοντας ότι η απόφαση 472/2012 παρείχε σε εκείνους τη βάση για να ζητήσουν την ικανοποίηση της απαίτησής τους μέσω μέτρου ανάκτησης.

9. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στις 3 Ιουλίου 2013 καταγγέλλοντας ότι η μη-εκτέλεση της οριστικής και δεσμευτικής απόφασης 472/2012 και η μη-καταβολή αποζημίωσης σε αυτούς παραβίασε το δικαίωμά τους για δίκαιη δίκη σύμφωνα με το άρθρο 6 § 1 και το δικαίωμα ιδιοκτησίας βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης. Κατήγγειλαν επίσης βάσει του άρθρου 13 ότι δεν υπήρχε ένδικο μέσο σε σχέση με τη μη-εκτέλεση της τελεσίδικης απόφασης 472/2012.

10. Μετά από αίτηση ανακοπής που κατέθεσε ο ΟΑΕΔ (Οργανισμός Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού), διάδοχος του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας, κατά της 1776/2019 διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε στο όνομα των προσφευγόντων, το Πρωτοδικείο Αθηνών με την 69/2021 απόφαση που δημοσιεύθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2021, κήρυξε την διαταγή πληρωμής άκυρη. Αποφάνθηκε ότι ο Άρειος Πάγος με την απόφασή του 1608/2011 είχε αποφανθεί με τη ισχύ του *res judicata* (δεδικασμένου) ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν δικαίωμα αποζημίωσης καθώς ήταν μισθωτές (βλ. παράγραφο 4 ανωτέρω). Στη συνέχεια, η έφεση των προσφευγόντων απορρίφθηκε με την απόφαση του Εφετείου Αθηνών 3876/2022 της 20ης Ιουλίου 2022 η οποία επικύρωσε την απόφαση 69/2021. Οι προσφεύγοντες άσκησαν έφεση επί νομικών ζητημάτων στις 7 Σεπτεμβρίου 2022.

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

11. Η Κυβέρνηση πρόβαλλε πολλές αντιρρήσεις ως προς το παραδεκτό της προσφυγής. Ειδικότερα, αναφορικά με την αιτίαση βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, σημείωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν έκαναν χρήση των ενδίκων μέσων εναντίων των εκμισθωτών και των ιδιοκτητών των οικοπέδων σύμφωνα με δίκαιο περί μίσθωσης, αδικαιολόγητου πλουτισμού ή διατάξεων περί αδικοπραξιών, που δεν αποτελούν έκτακτα ένδικα μέσα αλλά συνήθη αστικά ένδικα μέσα που έχουν καθιερωθεί βάσει του εσωτερικού δικαίου· υπέβαλαν εσωτερική νομολογία που δείχνει την αποτελεσματικότητα αυτών των ενδίκων μέσων. Δεν είναι απαραίτητο να εξεταστούν αυτές οι ενστάσεις, καθώς η αίτηση είναι σε κάθε περίπτωση απαράδεκτη για τους λόγους που αναφέρονται παρακάτω.

12. Οι γενικές αρχές για τη μη-εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων συνοψίστηκαν μεταξύ άλλων στην υπόθεση *Βασιλειάδου κατά Ελλάδας* (αρ. 32884/09, παρ. 33, 6 Απριλίου 2017).

13. Ωστόσο, για να εφαρμοστεί το άρθρο 6 παρ.1 υπό το «αστικό» σκέλος του, πρέπει να υπάρχει «διαμάχη» για ένα «ιδιωτικό δικαίωμα» που μπορεί να ειπωθεί, τουλάχιστον για αμφισβητούμενους λόγους, ότι αναγνωρίζεται από το εσωτερικό δίκαιο. Η «διαμάχη» πρέπει να είναι γνήσια και σοβαρή· μπορεί να σχετίζεται όχι μόνο με την πραγματική ύπαρξη ενός δικαιώματος αλλά και με την έκταση και τον τρόπο άσκησης του. Το αποτέλεσμα της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστικό για το εν λόγω δικαίωμα, καθώς οι απλές αδύναμες συνδέσεις ή οι απομακρυσμένες συνέπειες δεν επαρκούν για να τεθεί σε εφαρμογή το Άρθρο 6 παρ.1 (βλ. *Denisov κατά Ουκρανίας* [Ολομέλεια], αρ. 76639/11, παρ.44, 25 Σεπτεμβρίου 2018· *Nagovitsyn κατά Ρωσίας*, αρ.6859/02, παρ.39-41, 24 Ιανουαρίου 2008 και *Αστικός Οικοδομικός Συνεταιρισμός Νέα Κωνσταντινούπολης κατά Ελλάδος* (απόφ.), αρ.37806/02, 20 Ιανουαρίου 2005).

14. Στην παρούσα υπόθεση, όπως σημειώθηκε από τα εθνικά δικαστήρια, δεν ήταν δυνατό σύμφωνα με το Ελληνικό δίκαιο οι προσφεύγοντες υπό την ιδιότητά τους ως μισθωτές του οικοπέδου που έχουν στην κατοχή τους εγκαταστάσεις να εγείρουν αξίωση αποζημίωσης κατά του Δημοσίου στο πλαίσιο διαδικασίας απαλλοτρίωσης. Το Άρθρο 14 παρ.1 του Νόμου 2882/2001 περί Απαλλοτριώσεων προέβλεπε ρητά ότι μόνο όσοι είχαν δικαιώματα ιδιοκτησίας ή άλλα δικαιώματα *in rem* (εμπράγματα) επί του ακινήτου που απαλλοτριώθηκε, θα μπορούσαν να είναι διάδικοι στη διαδικασία που αφορά την αποζημίωση. Το άρθρο 26 παρ. 9 απέκλεισε τους απλούς κατόχους από το δικαίωμα αποζημίωσης. Ομοίως, το άρθρο 39 του Νόμου 3130/2003 (βλ. παράγραφο 5 ανωτέρω), που ρύθμιζε την επίμαχη διαδικασία, παρείχε τη δυνατότητα σε όσους διεκδικούσαν δικαιώματα ιδιοκτησίας επί των οικοπέδων να αναγνωρίζονται ως δικαιούχοι αποζημίωσης και να τους χορηγείται αποζημίωση για τις καλλιέργειες ή τα κτίσματά τους στο οικόπεδο (βλ. *Λέκκας και άλλοι κατά Ελλάδας* (απόφ.), αρ. 38037/07, 26 Μαρτίου 2009).

15. Στο πλαίσιο της διαδικασίας για την εκτίμηση της οριστικής τιμής μονάδας αποζημίωσης, η απόφαση 4407/2009 του Εφετείου Αθηνών απέρριψε την έφεση των προσφευγόντων λόγω έλλειψης *locus standi* (ενεργητικής νομιμοποίησης) κρίνοντας ότι μόνο οι εκμισθωτές είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν αποζημίωση για την ακίνητη περιουσία και όλες τις εγκαταστάσεις σε αυτήν. Με την απόφασή του 1608/2011, ο Άρειος Πάγος επικύρωσε το συμπέρασμα αυτό, κρίνοντας ότι η ολοκλήρωση της απαλλοτρίωσης κατήγγειλε τη σύμβαση μίσθωσης και ο μισθωτής είχε υποχρέωση να επιστρέψει το μισθωμένο ακίνητο (βλ. παράγραφο 4 ανωτέρω). Τα δικαστήρια εξήγησαν ότι οι μισθωτές δεν είχαν δικαίωμα αποζημίωσης κατά του Δημοσίου, ούτε είχαν *locus*

standi (ενεργητική νομιμοποίηση) να ζητήσουν την εκτίμηση της οριστικής μονάδας τιμής των κτιρίων ή των καλλιεργειών τους, καθώς οι εγκαταστάσεις ήταν προσαρτημένες στο ακίνητο και δεν μπορούσαν να αξιολογηθούν ως ένα ξεχωριστά απαλλοτριωμένο περιουσιακό στοιχείο. Οποιαδήποτε πρόσοδος που συνδέεται με επιχειρηματική δραστηριότητα που ασκείται στο ακίνητο αποτελούσε μέρος της εκτίμησης της αξίας του οικοπέδου. Τα δικαστήρια τόνισαν ότι οι μισθωτές θα μπορούσαν να ασκήσουν αγωγή κατά των εκμισθωτών σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου περί μίσθωσης, αδικαιολόγητου πλουτισμού ή αδικοπραξίας.

16. Η Απόφαση 472/2012 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι αιτούντες ήταν δικαιούχοι αποζημίωσης (βλ. παράγραφο 6 ανωτέρω). Ωστόσο, οι προσφεύγοντες παρέλειψαν να ενημερώσουν το δικαστήριο ότι είχαν αποκλειστεί από τη διαδικασία για την εκτίμηση της αποζημίωσης με δικαστική απόφαση λόγω έλλειψης *locus standi* (ενεργητικής νομιμοποίησης) καθώς ήταν μισθωτές. Κατά συνέπεια, η εν λόγω προηγούμενη απόφαση δεν μπορούσε να λάβει υπόψη τις προαναφερθείσες διαπιστώσεις.

17. Το Δικαστήριο δεν βρίσκει κανένα λόγο να διαφοροποιηθεί από τα συμπεράσματα του Αρείου Πάγου στην απόφασή του 1608/2011 (βλ. παράγραφο 4 ανωτέρω) που διαπίστωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν έγκυρη αξίωση για αποζημίωση σχετικά με τις εγκαταστάσεις του μισθωμένου ακινήτου σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο και την πρακτική. Τα εθνικά δικαστήρια θα αξιολογούσαν την εφαρμοστέα διαδικασία για την εκτέλεση της επίμαχης απόφασης υπό το πρίσμα των περιστάσεων της υπόθεσης και του εφαρμοστέου δικαίου. Η εκτίμησή τους δεν μπορεί να λεχθεί ότι ήταν αυθαίρετη ή προδήλως παράλογη (συγκρίνετε με *Kandyba και Λοιποί εναντίον Ουκρανίας*, αρ. 33137/16 (απόφ.), αρ. 33137/16, παρ.56, 13 Οκτωβρίου 2020). Υπό αυτές τις συνθήκες, η εναγόμενη Κυβέρνηση δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για την μη-εκτέλεση της απόφασης (σε αντίθεση με *Γεωργακόπουλος και λοιποί* ([Επιτροπή], αρ. 24189/11, παρ.42, 19 Δεκεμβρίου 2019, όπου οι προσφεύγοντες ήταν ιδιοκτήτες ιδιοκτησίας που απαλλοτριώθηκε και απέκτησε εκτελεστή αξίωση κατά του Δημοσίου που δεν αμφισβητήθηκε από την Κυβέρνηση).

18. Επομένως, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να συμπεράνει ότι το Άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης μπορούσε να εφαρμοστεί στη διαδικασία σχετικά με την εκτέλεση της απόφασης 472/2012 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (βλ. *Nagovitsyn*, αναφέρθηκε ανωτέρω, παρ. 40). Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, η αιτίαση βάσει του άρθρου 6 παρ.1 της Σύμβασης είναι *ratione materiae* (καθ' ύλη) ασυμβίβαστη με τις

διατάξεις της Σύμβασης κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 4.

19. Οι προσφεύγοντες κατήγγειλαν επίσης βάσει του άρθρου 13 την έλλειψη αποτελεσματικού ένδικου μέσου όσον αφορά την καταγγελία τους για μη-εκτέλεση. Δεδομένου ότι η καταγγελία των προσφευγόντων βάσει του άρθρου 6 της Σύμβασης είναι ασυμβίβαστη *ratione materiae* (καθ' ύλη), συνάγεται ότι δεν έχουν αμφισβητούμενο ισχυρισμό και ότι το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται. Επομένως, η καταγγελία είναι ασυμβίβαστη *ratione materiae* (καθ' ύλη) με τις διατάξεις της Σύμβασης κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 4.

20. Όσον αφορά την αιτίαση βάσει του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι για να υπάρξει «περιουσιακό στοιχείο» ή «περιουσία» στα πλαίσια του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και επομένως για να ενεργοποιηθούν οι εγγυήσεις αυτής της διάταξης, μια απαίτηση, για παράδειγμα, μια οφειλή λόγω δικαστικής απόφασης, θα πρέπει να είναι επαρκώς τεκμηριωμένη ώστε να είναι εκτελεστή (βλ., μεταξύ άλλων αρχών, *Korecky κατά Σλοβακίας* [Ολομέλεια], αρ. 44912/98, παρ. 35 και επόμ, ΕΣΔΑ 2004-ΙΧ· βλ. επίσης *Ελληνικά Διύλιστήρια ΣΤΡΑΝ και Στρατής Ανδρεάδης εναντίον Ελλάδας*, απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 1994, Σειρά Α αρ.301-B, σελ.84, παρ.59). Όπως εξηγήθηκε παραπάνω βάσει του Άρθρου 6, τα εθνικά δικαστήρια αποφάνθηκαν ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν δικαίωμα αποζημίωσης καθώς ήταν ενοικιαστές. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η αξίωση των προσφευγόντων δεν ήταν επαρκώς τεκμηριωμένη ώστε να χαρακτηριστεί ως «περιουσιακό στοιχείο» κατά την έννοια του Άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου. Επομένως, η καταγγελία είναι επίσης ασυμβίβαστη *ratione materiae* (καθ' ύλη) με τις διατάξεις της Σύμβασης κατά την έννοια του Άρθρου 35 παρ. 3 και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ.4.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή *απαράδεκτη*.

Συντάχθηκε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 5 Οκτωβρίου 2023.

(χειρόγραφη υπογραφή)

Όλγα Τσερνισόβα

(Olga Chernishova)

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(χειρόγραφη υπογραφή)

Γιόνκο Γκρόζεβ

(Yonko Grozev)

Πρόεδρος

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: XFSkXFxZdojNS0fvUscoAg

Παράρτημα

Αρ.	Όνομα Προσφεύγοντος	Έτος γεννήσεως	Εθνικότητα	Τόπος διαμονής
1.	Ευάγγελος ΝΙΚΑΣ	1963	Ελληνική	Αθήνα
2.	Ιωάννης ΝΙΚΑΣ	1962	Ελληνική	Αθήνα
3.	Ιωάννης ΝΙΚΑΣ	1972	Ελληνική	Αθήνα

Σελίδες 2-7 αναγράφεται στο πάνω μέρος: ΑΠΟΦΑΣΗ ΝΙΚΑΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

Σύνολο σελίδων στα Αγγλικά: 7

Σύνολο σελίδων μετάφρασης: 8

Επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά ως προς την πιστή και ακριβή απόδοση του περιεχομένου χωρίς μεταβολές από τα Αγγλικά.

Αθήνα, 24/01/2024. Ελένη Λιάκουρα

Πιστοποιημένη Μεταφράστρια Υπουργείου Εξωτερικών, Αρ. Μητρώου 074